

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 4Csp/82/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8619201572
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Calko
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2020:8619201572.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník, sudca JUDr. Michal Calko, v právnej veci žalobkyne X. M., nar. XX.X.XXXX, bytom B. XX, XXX XX G., právne zastúpená Mgr. Matúšom Mackom, advokátom, Karpatská 804/10, 089 01 Svidník, proti žalovanej POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 450,00 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 450,00 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaná strana je povinná zaplatiť súdny poplatok z návrhu na účet Okresného súdu Svidník v sume 27,00 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Priznáva žalobkyni voči žalovanej strane náhradu trov konania v rozsahu 100 % na účet právneho zástupcu, o výške ktorých súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

1) Žalobkyňa sa podaným žalobným návrhom domáhala voči žalovanému zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške XXX,XX eur s príslušenstvom, ktorý odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník, pod sp. zn. 6Csp/81/2017 bola ako žalovaná v postavení spotrebiteľa. Žalovaný sa v pôvodnom konaní voči nej domáhal zaplataenia sumy 960,84 eura s príslušenstvom, pričom súd ju zaviazal na zaplataenie sumy 26,00 eur a vo zvyšku žalobu zamietol. Okresný súd v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 6Csp/81/2017 zistil porušenie spotrebiteľského práva zo strany obchodníka a to hlavne v súvislosti s absenciou obligatórných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy. Rozsudok Okresného súdu Svidník, sp. zn. 6Csp/81/2017-57 z 30.01.2018 bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 7Co/101/2018-89 z 28.11.2018. Predmetné rozhodnutia nadobudli právoplatnosť dňa 15.01.2019. V odôvodnení rozhodnutia okresný súd uviedol: 45. „Žalobca je obchodnou spoločnosťou, ktorej predmetom jeho podnikania (činnosti) je poskytovanie spotrebiteľských úverov nebankovým spôsobom. Žalovaná je fyzická osoba - nepodnikateľ. Predmetná úverová zmluva je preto

-2- 4Csp/82/2019

v zmysle § 1 ods. 2 a § 2 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ako aj § 52 ods. 1, 3 a 4 Občianskeho zákonníka zmluvou spotrebiteľskou, čo nakoniec nebolo ani medzi stranami sporné. Preto súd pri právnom posúdení uvedenej zmluvy vychádzal z ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ako aj všeobecnej úpravy spotrebiteľských zmlúv v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.). 46. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Úver poskytnutý žalovaným túto charakteristiku spĺňa. Ide o typickú formulárovú spotrebiteľskú zmluvu. Všeobecné podmienky poskytnutia úveru žalobkyňa ovplyvniť nemohla, nakoľko boli pripravené už vopred pre veľký počet

spotrebiteľov. Žalobca ma v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov. Všetky režimy a opatrenia určené na ochranu spotrebiteľov platia bez ohľadu na typ štandardnej formulárovej zmluvy, a teda platia aj vo vzťahu k úverom ako tzv. absolútnym obchodnoprávnym vzťahom. Spotrebiteľské vzťahy, teda zmluvy medzi podnikateľmi a spotrebiteľmi spadajú pod ochranu § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je neprípustné dojednať so spotrebiteľom nevýhodnejšie ustanovenie zmluvy, ako upravuje Občiansky zákonník. 47. Je teda nepochybné, že posudzovaný právny vzťah sporových strán je právnym vzťahom založený spotrebiteľskou zmluvou, konkrétne ide o spotrebiteľský úver. Žalobca bol od uzavretia zmluvy dňa 24.01.2013 v postavení dodávateľa a žalovaná v postavení spotrebiteľa, preto uvedený právny vzťah je v režime spotrebiteľského práva. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca dňa 24.01.2013 uzatvoril so žalovanou Zmluvu o úvere č. 804001645, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 400 eur s poplatkom 356 eur, ktorý je tvorený súčtom úroku vp výške 39,15% ročne z poskytnutého úveru, čo predstavuje sumu 156,60 eura a z administratívnych nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou vo výške 199,40 eura. Žalovaná sa zaviazala zaplatiť celkovú čiastku 756 eur do 23.01.2014 na účet žalobcu špecifikovaný vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru alebo hotovosti mandátarovi. Zo zmluvy nevyplýva, že žalovaná mala poskytnutý úver splácať v splátkach, v zmluve nie je uvedený žiadny počet splátok a ani výška mesačnej splátky, ako žalobca tvrdí v žalobe (mesačných splátok po 63 eur). Zo žiadosti nazvanej o úpravu splátkového kalendára zo dňa 28.06.2013 vyplýva, že žalovaná z dôvodu práceneschopnosti požiadala žalobcu o úpravu splátkového kalendára formou posunu splátky. Na základe tejto žiadosti došlo k úprave splátkového kalendára formou odloženia splátok o 60dní tak, aby dátum prvej posunutej splátky bol 27.08.2013. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaná žalobcovi uhradila sumu 374 eur. 48. V tomto konaní sa žalobca domáha okrem zaplatenia zostatku istiny 26 eur aj ďalších nárokov, a to poplatku vo výške 242,08 eura (v zmluve 356eur), trov mediálneho konania vo výške 166,69 eura , zmluvnej pokuty vo výške 312 eur, poplatku za upomienku vo výške 32 eur, úroku 32% ročne z jednotlivých súm uvedených v žalobe. V zmluve o úvere č. 804001645 zo dňa 24.01.2013 je uvedený poplatok 356 eur, ktorý je tvorený súčtom úroku vo výške 39,15% ročne z poskytnutého úveru, čo predstavuje sumu 156,60 eura a z administratívnych nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou vo výške 199,40eura. Vzhľadom na nároky žalobcu a vyjadrenie žalovanej ohľadom celkového poplatku uvedeného v Zmluve, súd ex offo preskúmal všeobecné podmienky poskytnutia úveru k úverovej zmluve, z ktorých žalobca odvodzuje svoj nárok so zreteľom na možné neprijateľné zmluvné podmienky a nekalé povahy sankcií v nich obsiahnuté. 49. Čo sa týka zmluvnej podmienky zakotvanej v článku 5 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru (ďalej len „VPPÚ“)v časti zmluvnej pokuty vo výške 312 eur zmluvná pokuta (inak dohodnutá podľa Obchodného zákonníka) je dohodnutá aj v článku 4 VPPÚ, a to za omeškanie s platbou jednotlivej splátky sedem a viac dní vo výške 15 eur za každý deň omeškania, pre prípad omeškania 4 a viac splátkami ide o pokutu 30 eur a za každý deň omeškania, a následne ďalšia pokuta v článku 5 VPPÚ vo výške 312 eur pre prípad, že sa stane splatným naraz celý dlh, pričom podľa jej zmluvnej definície ide o pokutu na úhradu všetkých nákladov vynaložených veriteľom v súvislosti s vykonávaním úkonov k zabezpečeniu dlhu dlžníka. Zmluvná pokuta vo všetkých troch prípadoch je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, nakoľko je jednoznačne v neprospech

-3- 4Csp/82/2019

spotrebiteľa, zhoršuje jeho postavenie, je neprimeraná v porovnaní s poskytnutým úverom, pričom pri pokute 312 eur ide o nepomer hrubý. Za neprijateľnú zmluvnú podmienku súd vyhodnotil aj článok 6 a 9 VPPÚ upravujúce povinnosti dlžníka platiť prípadne náklady spojené s uplatňovaním si nároku voči nemu (duplicita s poukazom na účel pokuty podľa článku 5 VPPÚ), pričom v prípade obsahu článku bodov 6 a 9 VPPÚ ide o neurčito nezrozumiteľne vyjadrené náklady a teda o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Za neprijateľnú zmluvnú podmienku súd vyhodnotil tiež článok 10 VPPÚ, podľa ktorého časť poplatku (navšenia) úveru predstavuje dohodnutý úrok a zvyšná časť predstavujú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy spolu s administratívou, je neplatným, nakoľko de facto predstavuje zakotvenie skrytého úroku za poskytnutie úveru, čo je rozporné s ust. § 39 OZ pre rozpor s dobrými mravmi. Ako súčasť formulára zmluvy nebol individuálne dojednaný a svojou výškou na jednej strane a absenciou zodpovedajúceho protiplnenia na strane druhej, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto predstavuje podľa § 53 ods. 1 OZ neprijateľnú podmienku. Za neprijateľnú zmluvnú podmienku súd vyhodnotil aj článok 13 VPPÚ, podľa ktorej sa zmluvné strany sa dohodli, že pred rozhodnutím sporu v konaní pre rozhodcovským súdom môže ktorákoľvek zmluvná strana využiť mediáciu, pri ktorej zmluvné strany pomocou mediátora riešia spor, ktorý vznikol z tejto zmluvy a že za tým účelom zmluvné strany uzavreli mediálnu dohodu podľa zákona č. 420/2004 Z .z., nakoľko aj tento článok VPPÚ spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a

povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a preto aj toto dojednanie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 1 OZ a napokon žalobca ani vynaložené náklady na mediačné konanie nepreukázal žiadnymi listinnými dôkazmi. Sankciami v zmluve tak žalobca neobyčajne hrubým spôsobom narušil rovnováhu medzi stranami zmluvy v neprospech spotrebiteľa ako slabšej strany zmluvy. Súd na základe uvedeného nepriznal žalobcovi plnenie z takýchto neprijateľných zmluvných podmienok. 50. Vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľský úver, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať náležitosti podľa § 9 ods. 2 zák. č.129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Súd konštatuje, že predmetná Zmluva neobsahuje úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny, tá je zašifrovaná ako časť celkového poplatku, ktorý má spotrebiteľ zaplatiť. Pokiaľ by to mal byť úrok 39,15%, aj keď v žalobe žalobca uvádza úrok 32%, z internetovej stránky Národnej banky Slovenska súd zistil, že priemerná úroková sadzba v januári 2013 pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou do jedného roka bola len 7,98% p.a. Dohodnutý úrok 39,15% je preto nepochybne aj v rozpore so zásadou dobrých mravov pre jeho neúmernú výšku a preto zmluva s poukazom na § 39 OZ nemôže byť v tejto časti platná. Zmluva neobsahuje ani ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, výšku, počet a termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (v žalobe uvedené splátky 12 po 63 eur, v zmluve nedohodnuté) a priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok. Ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods.2 písm. a/ až k/, r/ a y/ ZoSÚ, podľa § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Keďže sa žalobca v tomto konaní domáha plnenia z neprijateľných zmluvných podmienok a úver zo Zmluvy o úvere č. 804001645 zo dňa 24.01.2013 je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, má žalobca nárok len na zaplatenie istiny poskytnutého úveru. Žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 400 eur a žalovaná doposiaľ žalobcovi zaplatila sumu 374 eur. Žalobca tak má nárok len na zaplatenie istiny poskytnutého úveru vo výške 26 eur. Na základe uvedeného

-4- 4Csp/82/2019

súd zaviazal žalovanú na zaplatenie istiny vo výške 26 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.“ Podľa § 3 ods. 5 tretia veta zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa: „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá“. Podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa: „Predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3.“ Ako spotrebiteľka si uplatňuje satisfakciu za porušenie svojich spotrebiteľských práv, ktoré musela brániť v pôvodnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Keďže ako spotrebiteľka, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde a bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, finančné zadosťučinenie požaduje vo výške 450,00 eur, čo predstavuje necelú polovicu sumy, o ktorú sa chcel žalovaný na jej úkor obohatiť v pôvodnom konaní. Konajúcemu súdu dáva do pozornosti aj tú skutočnosť, že žalovaný si v pôvodnom konaní uplatňoval plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky, aj napriek tomu, že mal vedomosť o jej neprijateľnosti, a teda vedel, že na toto plnenie nemá zákonný nárok. Žalobnému návrhu navrhla vyhovieť, uplatnila trovy konania.

2) Podľa § 180 CSP boli splnené podmienky, aby súd pojednával a rozhodol v neprítomnosti strán sporu, žalobkyňa v konaní bola zastúpená advokátom, žalovaná strana vo veci podala písomné vyjadrenie, neúčast' ospravedlnila, pojednávanie nežiadala odročit', nepripojila sa k žalobnému návrhu.

3) Okresný súd Svidník rozsudkom sp.zn. 6Csp/81/2017-57 zo dňa 30.1.2018, žalobca Pohotovosť,s.r.o., IČO: 35 807 598, voči žalovanej D. o zaplatenie sumy 960,84 eura s príslušenstvom rozhodol spôsobom, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 26,00 eur s 5 % úrokom z omeškania od 19.4. 2016 do zaplatenia, v prevyšujúcej časti súd žalobný návrh zamietol. Titulom odvolania Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 28.11.2018 sp.zn.7Co101/2018-89 potvrdil rozsudok

vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania (právoplatnosť 15.1.2019).

4) Žalovaná k žalobnému návrhu žalobkyne podala vyjadrenie s tým, že sa nestotožňuje so žalobným návrhom a v tejto súvislosti poukázala, že: Podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „ZoS“) druhá veta „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“ Predmetné ustanovenie síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Pri rozhodovaní o tom či sa prizná primerané finančné zadosťučinenie a v akej výške je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušení. Žalovaný má vedomosť a rešpektuje rozhodnutie Okresného súdu Svidník, pod sp. zn. 6Csp/81/2017, zo dňa 30.01.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 7Co/101/2018, zo dňa 28.11.2018, ktorým súd určil povinnosť žalobkyne na uhradenie sumy 26,- eur s 5% úrokom z omeškania ročne od 19.04.2016 do zaplatenia, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania vo výške 94,58 %. Žalovaný má za to, že predmetné rozhodnutie má dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie. Žalovaný považuje vzhľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu prípadne priznanú náhradu finančného zadosťučinenia (vo výške 450 eur) za neprimerane prísnu a založenú na svojoľnom a arbitrárnom výklade práva. V tomto kontexte je dôležitý

-5- 4Csp/82/2019

gramatický výklad slova „primerane“. Krátky slovník slovenského jazyka (štvrté, doplnené a upravené vydanie. Redigovali: J. Kačala - M. Pisárčiková - M. Považaj. Bratislava: Veda 2003) príslovku primerane spája so slovom vhodne. Takisto synonymický slovník slovenčiny (tretie, nezmenené vydanie, Veda 2004) spája slovo primerane s významom vhodne, vyhovujúc požiadavkám, spĺňajúc požiadavky, náležitým spôsobom. Slovník slovenského jazyka z rokov 1959-1968 (hlavný redaktor dr. Štefan Peciar, CSc. Bratislava: Vydavateľstvo Slovenskej akadémie vied 1959 - 1968) vykladal pojem prídavného mena „primeraný“ ako hodiaci sa do nejakých okolností, do istého prostredia; vhodný, príhodný, náležitý. Ako bolo uvedené vyššie priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Porušenie práva by nebolo možné napraviť inak napríklad v tom prípade, ak by bolo žalobcovi priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia a toto právo by súčasne bolo premičané. Avšak v predmetnom prípade neprišlo zo strany žalovaného k akémukoľvek bezdôvodnému obohateniu, nakoľko bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 400,- eur a žalobca do dnešného dňa uhradil sumu 389,- eur. Žalovaný neviduje úhradu žalobcu vo výške 26,- eur s 5% úrokom z omeškania. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nie len jeho deklaráciu. Žalovaný má za to, že opätovné sankcionovanie by bolo vzhľadom na predchádzajúce konanie neprimerane prísne. Žalovaný je ďalej toho názoru, že Žalobcovi žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevznikla a preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Primerané finančné zadosťučinenie predstavuje peňažnú protihodnotu nemajetkovej ujmy, no nepredstavuje náhradu za uplatnené finančné plnenie alebo prípadnú náhradu škody. Priznanie žalobkyne požadovaných finančných prostriedkov by prichádzalo do úvahy v tých prípadoch, keď porušenie práva už nie je možné napraviť inak. Toto však nepredstavuje daný prípad. V konaní vedenom na tunajšom súde neprišlo k bezdôvodnému obohateniu a zo strany žalobkyne ani k splneniu jej určenej povinnosti k zaplateniu sumy 26,- eur s 5% úrokom z omeškania žalovanému. Žalovaný si na tomto mieste dovoľuje úctivo požiadať príslušný súd, aby pri posudzovaní Žalobcom uplatneného práva posudzoval konkrétne okolnosti týkajúce sa vzťahu žalobcu a žalovaného a pri rozhodovaní vzal do úvahy aj konanie Žalobcu, ktorý sa domáha vydania finančného zadosťučinenia

napriek tomu, že sám konal v rámci kontraktčného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásil, že súhlasí s obsahom Zmluvy, bol oboznámený so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru; nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Žalobca svojim podpisom na Zmluve ďalej prehlásil, že si Zmluvu prečítal, že ju uzatvoril vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok. Žalobca mal možnosť si Zmluvu pred jej podpisom prečítať. Žalovaný teda poskytol Žalobcovi úver v dobrej viere, že sú mu známe zmluvné dojednania. Za spornú považuje žalovaný aj výšku požadovanej náhrady finančného zadosťučinenia. Žalobca nijako relevantne neodôvodnil výšku požadovaného finančného zadosťučinenia. Žalobca uviedol dôvod požadovanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia ako polovicu sumy žalovanej v pôvodnom konaní. Nakoľko si žalovaný v pôvodnom konaní nárokoval sumu vo výške 960,84 eur ako dlžnú sumu vyplývajúcu zo zmluvy uzavretej so žalobcom (kde bola žaloba v časti zamietnutá), nárokuje si v tomto konaní žalobca primerané finančné zadosťučinenie vo výške 450,- eur. Keďže zo strany žalovaného neprišlo k žiadnemu bezdôvodnému obohateniu (žalobca žalovanému nevyplatil ani výšku reálne poskytnutého úveru zo zmluvy o úvere č.804001645), má žalovaný za to, že určením požadovanej sumy primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 450 eur ide zo strany žalobcu o akt pomsty, kde vyčíslenie náhrady primeraného finančného zadosťučinenia nie je založené na skutočnej ujme. Ustanovenie § 3 ods. 5 ZoS je zákonným ustanovením s relatívne vágnou hypotézou. Predpoklady priznania finančného zadosťučinenia sú nasledujúce: - porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej ZoS a osobitnými predpismi, - úspešné uplatnenie porušeného práva alebo povinnosti, - primeranosť zadosťučinenia, - zodpovedná osoba. Všetky vyššie uvedené predpoklady priznania finančného zadosťučinenia musia byť naplnené kumulatívne, t. j. nepostačuje naplnenie len niektorých z nich, ale musia byť naplnené všetky súčasne. Vágnosť pojmu „primeranosť“ umožňuje subjektívny výklad a v

-6- 4Csp/82/2019

praxi spôsobuje aplikačné problémy. V zákone nie je bližšie konkretizované podľa akých kritérií sa má posudzovať, či je priznanie finančného zadosťučinenia primerané. Účelom predmetného ustanovenia je často deklarovaná generálna prevencia, ponímaná najčastejšie ako prostriedok zamedzenia zneužívania silnejšieho postavenia dodávateľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia však nemá a nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedľujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti plynúce mu z existujúceho záväzkovo - právneho vzťahu. Dodávateľ spotrebiteľa (v danom prípade žalovaný žalobcu) nijakým spôsobom nenútil vstúpiť do záväzkovo - právneho vzťahu a vo väčšine prípadov mu umožní sa so zmluvnými dojednaniaми oboznámiť. Skutočnosť, že spotrebiteľ (Žalobca) neprejavuje absolútne žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými ustanoveniami a pochopiť ich obsah nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa. Primerané finančné zadosťučinenie ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry nesleduje reparačnú funkciu, tak ako je to v prípade náhrady škody. Primerané finančné zadosťučinenie má nesporne sankčnú funkciu a jeho cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti (v zmysle generálnej prevencie). Sankčná funkcia primeraného finančného zadosťučinenia teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej funkcie, teda funkciu preventívnu. Nemožno však opomenúť, že práve inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. Preventívna funkcia primeraného finančného zadosťučinenia má pôsobiť naprieč existujúcich spotrebiteľských právnych vzťahov, t. j. má pôsobiť aj na dodávateľa ale aj na spotrebiteľa. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému subjektu, t. j. aj subjektu spravajúcemu sa ľahostajne v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. Práve naopak, takýto postup v aplikačnej praxi súdov by mal za následok ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý dôverujúc bezhraničnej ochrane súdov, bude vstupovať do akéhokoľvek právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal aj na vlastný úsudok. V prípade, ak bola spotrebiteľovi skutočne spôsobená ujma sa do popredia dostáva kompenzačná funkcia (restitutio in integrum), t. j. navrátenia do predošlého stavu. V danom prípade bolo žalobcovi priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, a teda nie je čo kompenzovať. Žalobca považuje finančné zadosťučinenie, uplatnené Žalobcom (vo výške 450,- eur) za poskytujúce ochranu a ospravedľujúce ľahostajnosť žalobcu. Takto priznané finančné zadosťučinenie nie je možné považovať za žiadnych okolností za primerané a spravodlivé, pretože ide len o niekoľkonásobné uplatnenie a priznanie sumy bezdôvodného obohatenia. Určenie konkrétnej výšky je síce vo výlučnej kompetencii všeobecných súdov, ktoré sú povinné individuálne posúdiť každý jednotlivý prípad s ohľadom na

kritériá stanovené v zákone, avšak tieto sú povinné priznanú výšku finančného zadosťučinenia aj riadne odôvodniť s poukazom na nemateriálnu ujmu, ktorá spotrebiteľovi vznikla. Vo vnútroštátnom prostredí môže byť teda vytvorený a aplikovaný vlastný model sankcionovania tak, aby bola možná náprava súladná s právnym poriadkom. Konanie žalobcu formou podania žaloby na priznanie finančného zadosťučinenia nie je adekvátne okolnostiam, nakoľko Žalobca mal možnosť brániť sa už v počiatočných kontraktačného postupu a napriek tomu bol absolútne ľahostajný. Žalobca sa teda mohol brániť primerane aj iným spôsobom, než zľahčovaním svojho neobozretného a ľahostajného konania. Žalobca mal do dnešného dňa uzavreté so žalovaným tri zmluvy o úvere, z čoho vyplýva, že žalobca mal niekoľko krát možnosť namietat' zmluvné podmienky žalovaného, prípadne v každom jednotlivom prípade mu bolo Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru umožnené odstúpiť od zmluvy do 14 dní od uzavretia zmluvy, čo ani v jednom z prípadov uzavretia zmluvy so žalovaným žalobca neurobil. Okrem toho poukázal aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 29Odo 652/2001 z 18.2.2002, 30Cdo 174/2014, 32Cdo139/2008 z 29.4.2008. Žalobný návrh navrhlo zamietnuť.

5) Žalobkyňa s vyjadrením žalovaného z 29.1.2020 nesúhlasí, je toho názoru, že rozhodovacia prax súdov sa už so všetkými argumentmi tam uvedenými dávno vypořádala tak, že dospela k záveru o ich nedôvodnosti a neopodstatnenosti. Žalovaný nesprávne pochopil inštitút primeraného finančného
-7- 4Csp/82/2019

zadosťučinenia a práve z tohto nepochopenia prameňa nesprávne závery, o ktoré žalovaný opiera svoje tvrdenia o nedôvodnosti žalobného návrhu. V zmysle tretej vety § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa sa spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Pokiaľ ide o správne pochopenie toho, čo je potrebné považovať za úspešne uplatnenie práva, tak v tejto súvislosti žalovaná poukázala na rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 20Co/192/2016, z 30.11.2017, ktorý sa zaoberal práve touto problematikou. Krajský súd Prešov v bode 12 odôvodnenia tohto rozhodnutia uvádza: „Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. V konaní sp. zn. 7C/425/2014 sa žalobkyňa proti uplatnenému nároku aktívne bránila, pričom od nej ako od priemerného spotrebiteľa a laika v oblasti práva nemožno žiadať, aby svoju obranu v konaní aj právne odôvodnila s poukazom na zákon o spotrebiteľských úveroch. Podľa názoru odvolacieho súd na úspešné uplatnenie práva postačuje aj to, keď spotrebiteľ vyjadrí nesúhlas s uplatnenou pohľadávkou.“ Teda v zmysle vyššie uvedeného názoru Krajského súdu Prešov žalobkyňa zastáva názoru, že v danej veci by nemali existovať žiadne pochybnosti o tom, že z jej strany došlo k úspešnému uplatneniu spotrebiteľských práv. Na ochranu svojich spotrebiteľských práv aktívne vystupovala. Pokiaľ žalovaný namietá primeranosť výšky finančného zadosťučinenia, tak v tomto smere je potrebné uvedomiť si, že zákonodarca žiadnym spôsobom nestanovil spôsob ako správne dospieť k výške primeraného finančného zadosťučinenia v týchto prípadoch. Výška primeraného finančného zadosťučinenia má vychádzať z konkrétnych okolností toho ktorého prípadu a má byť v takej výške, aby došlo k naplneniu všetkých jeho funkcií. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry, sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu, alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva „odradzujúci“). Je logické a pochopiteľné, že vzhľadom na absenciu zákonných inštrukcií, ako správne určiť výšku primeraného finančného zadosťučinenia, žalobkyňa pri určení vychádzala zo sumy, ktorú odo mňa chcel žalovaný vymôcť v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 6Csp/81/2017. Žalovaný sa voči žalobkyni v pôvodnom konaní domáhal zaplata sumy 960,84 eura s prísl. Okresný súd Svidník zamietol žalobu žalobcu nad sumu 26,00 eur s 5 % úrokom z omeškania, teda zastáva názor, že ak majú byť naplnené

všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, je polovica zo sumy, ktorú chcel žalovaný odo nej neoprávnene minimálna na dosiahnutie tohto cieľa. V tejto súvislosti poukázala na uznesenie Krajského súdu Prešov, sp. zn. 3Co/53/2016 zo 04.10.2016, bod. 16 odôvodnenia: „Podľa názoru odvolacieho súdu odradzujúco môže pôsobiť len hrozba straty prevyšujúca nad 50 % sumy, o ktorú chcel veriteľ spotrebiteľa protiprávne pripraviť, aby veriteľ niesol riziko straty, keďže sa chcel bezdôvodne obohatiť na úkor spotrebiteľa“. Žalobnému návrhu navrhla vyhovieť.

6) Podľa § 3 ods. 5 zákona číslo 250/2007 Z. z., o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Z., o priestupkoch v znení neskorších predpisov Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy,

-8- 4Csp/82/2019

ak takéto konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len kolektívne záujmy spotrebiteľov. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

7) Predmetom konania vo veci bol nárok žalobkyne opierajúci sa o ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Dané ustanovenie zákona upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho (voči tomu), kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza právnej normy (ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa) vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušeného práva alebo povinnosti ustanovenej Zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými právnymi predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

8) Z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že žalobkyňa si voči žalovanému úspešne uplatnila porušenie práva osobitným predpisom (Občiansky zákonník) na Okresnom súde Svidník, ktorý rozsudkom sp. zn. 6Csp/81/2017-57 z 30.01.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 7Co/101/2018-89 z 28.11.2018 (právoplatné 15.1.2019) a v konaní bola úspešná.

9) Nárok žalobkyne na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenie považoval súd za dôvodný a uplatnenú sumu vo výške 450,00 eur za primeranú. Žalobkyňa sa ako spotrebiteľ domáhala ochrany svojich práv v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 6Csp/81/2017-57 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.11.2018 sp.zn. 7Co/101/2018-89 pričom v tomto konaní bola úspešná. Súd prvej inštancie dopĺňa o bod 20 odvolacieho rozsudku - novela Občianskeho zákonníka účinná od 1.4.2015 doplnila ustan. § 52 ods. 2 o tretiu vetu, podľa ktorej na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Právny predpis, ktorého súčasťou je toto ustanovenie, nemá prechodné ustanovenia, čo znamená, že sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred účinnosťou tohto právneho predpisu. Tento záver priamo vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.5.2015 vo veci 8MCdo/13/2014, ktorým bolo zamietnuté mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora namietajúceho, že premlčanie práva malo byť posudzované podľa ustanovení Obchodného nie Občianskeho zákonníka, bod 32 odvolacieho rozsudku - na kategóriu dobrých mravov treba osobitný dôraz klásť pri spotrebiteľských zmluvách. Pojem dobré mravy Občiansky zákonník nedefinuje. Je tomu tak preto, lebo dobré mravy podliehajú spoločenskému vývoju, ale tiež preto, že vo všetkých jednotlivostiach by bolo ťažké ich vystihnúť. Vo všeobecnosti však možno hovoriť o pravidlách morálneho charakteru všeobecne platných v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Je to v podstate súhrn určitých etických a kultúrnych pravidiel v spoločnosti všeobecne uznávaných. Činnosť namierenú proti uvedeným pravidlám možno označiť za činnosť proti dobrým mravom, bod 33 odvolacieho rozsudku - zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi obsiahnutý i v zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa

ustanovenia § 4 ods. 8 tohto právneho predpisu predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, leseň, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

-9- 4Csp/82/2019

10) Na základe vyššie uvedených skutkových zistení súd rozhodol o nároku žalobkyne na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia spôsobom uvedeným vo výroku číslo I. tohto rozsudku, a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 450,00 eur, nakoľko bolo preukázané, že v konaní 6Csp/81/2017 (v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu sp.zn. 7Co/101/2018-89 (právoplatné 15.1.2019), táto bola ako žalovaná v postavení spotrebiteľa, v konaní bola v celom rozsahu úspešná. Žalovaná si v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 6Csp/81/2017 voči žalobkyňi uplatnila zaplataenie sumy 960,84 eura. Žalobkyňa žalobný návrh právne odôvodnila ustanovením § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa: „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá“, ustanovením § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa: „Predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3.“ Žalobkyňa ako spotrebiteľka si uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie za porušenie spotrebiteľských práv, ktoré bola nútená brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Žalobkyňa ako spotrebiteľka, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde a bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, finančné zadosťučinenie požadovala vo výške 450,00 eur.

11) Nárok žalobkyne súd považoval za dôvodný a suma 450,00 eur predstavuje primerané finančné zadosťučinenie titulom uplatňovaného práva z už citovaného rozhodnutia tunajšieho súdu v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu, pretože boli porušené práva žalobkyne ako spotrebiteľa a tieto boli spôsobilé privodiť jej ujmu, pričom tento stav bol v konaní riadne preukázaný, žalobkyňa bola v konaní úspešná, pričom toto postačuje na uplatnenie nároku na primerané finančné zadosťučinenie, nakoľko ide o spotrebiteľský vzťah a žalovaný bol povinný prinajmenšom konať v súlade s dobrými mravmi. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovanej strany, pretože titulom uplatňovaného primeraného finančného zadosťučinenia bolo rozhodnutie tunajšieho súdu (6Csp/81/2017-57) v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu (7Co/101/2018-89), ktorým bolo zistené porušenie spotrebiteľského práva žalobkyne zo strany žalovaného. Žalobkyňa ako spotrebiteľ uplatnila satisfakciu za porušenie jej spotrebiteľských práv, nakoľko tieto musela brániť v pôvodnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, tak aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy, zároveň aj funkciu relutárnu. Súd prvej inštancie odmietol dôvody žalovanej strany v jej argumentácii (bod 4 odôvodnenia). Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobkyňa rozsudkom zo dňa 30.1.2018 sp. zn. 6Csp/81/2017-57 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu 7Co/101/2017 z 28.11.2018 preukázala titul na uplatnenie nároku na primerané finančné zadosťučinenie v rozsahu uplatneného nároku spôsobom ako je vyššie deklarované. Taktiež bez povšimnutia nemôže zostať skutočnosť, že porušenie práva žalobkyne ako spotrebiteľa aj napriek tomu, že v konaní bola úspešná bolo spôsobilé privodiť žalobkyňi ako spotrebiteľke ujmu, teda žalovaná strana vždy, v každej spotrebiteľskej veci musí konať v súlade s dobrými mravmi, nesmie zneužívať svoje postavenie formulárovými zmluvami, pretože citované ustanovenie na základe ktorého žalobkyňa uplatnila svoje právo s týmto počíta v rámci primeraného finančného zadosťučinenia, lebo neprimerané podmienky zároveň spôsobujú neprimerané následky pre spotrebiteľa v danom prípade žalobkyne zatiaľ iba v rovine uplatneného práva, čomu zodpovedá predmetná žaloba a súdom priznaný nárok primeraného finančného zadosťučinenia. V predmetnej veci neobstojí žiadna námietka, nakoľko dodržiavanie práv spotrebiteľa nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi), zároveň podľa ustanovenia § 4 Občianskeho zákonníka, proti tomu, kto právo ohrozí alebo poruší, možno sa domáhať ochrany u orgánu, ktorý je na to povolaný. Ak nie je v zákone ustanovené niečo iné, je týmto orgánom súd.

12) Súd prvej inštancie doplňuje, že nárok žalobkyne posúdil v súlade s ochranou spotrebiteľa,
-10- 4Csp/82/2019

ako slabšej strany v konaní, preto je smutné, ak žalovaná strana vo vzťahu k žalobkyni okrem iného namieta jej postup, že toto požaduje vo výške 450,00 eur, priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušením práva nie je možné až napraviť inak, neprišlo k bezdôvodnému obohateniu, teda žalovanou stranou napadáný stav súd prvej inštancie posúdil a konštatuje, ak žalovaná strana má výhrady voči žalobnému návrhu, resp. celému procesnému postupu žalobkyne vôbec v konaní (bod 1 odôvodnenia) aj teraz v tomto konaní tak z toho vyplýva, že žalovaná strana zrejme považuje za obvykle, svoj postup v konaní (ktorým sa domáhala zaplattenia 960,84 eura s prislúšenstvom), teda tento stav vedome a priamo vyvolala žalovaná strana, pričom už v štádiu začatia konania (6Csp/81/2017) táto mala prinajmenšom vedomosť (§ 3 Občianskeho zákonníka) na konanie v súlade s dobrými mravmi, aj napriek tomu konala tak, žalobkyňa bola vystavená psychickému stresu byť účastná v konaní proti silnejšej stránke, preto súd prvej inštancie z už uvedených dôvodov sumu 450,00 eur považuje za primeranú spôsobom ako je vyššie uvedené. Žalobkyňa uplatnila nárok primeraného finančného zadosťučinenia spôsobom upravujúcim v § 3 ods. 5 zákona číslo 250/2007 Z. z., o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Z., o priestupkoch v znení neskorších predpisov, žalovaná strana bola si vedomá existencie tohto ustanovenia, aj napriek tomu konala ako konala, preto procesný postup žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenia je dôvodný a daný, priznané finančné zadosťučinenie z titulu porušenia žalovanej strany je primerané a toto má zároveň odradzovať žalovaného aby do budúca sa takého konania dopúšťal.

13) Súd sa nestotožnil s námietkami žalovaného uvedenými vo vyjadrení (bod 4 odôvodnenia). Tvrdenie, že „za spornú považuje žalovaný aj výšku požadovanej náhrady finančného zadosťučinenia, žalovaný v pôvodnom nároku sumu vo výške 960,84 eura, nárokuje si v tomto konaní žalobca primerané finančné zadosťučinenie vo výške 450,00 eur, určením požadovanej sumy primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 450,00 eur ide zo strany žalobcu o akt pomsty, žalobca sám konal v rámci kontraktáčného postupu ľahostajne“ súd nepovažoval za dôvodné. Vykonaným dokazovaním, bolo jednoznačne preukázané, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie bol uplatnený v zmysle § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, z titulu úspešného uplatnenia práva v konaní 6Csp/81/2017 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu, kde žalobkyňa bola v postavení spotrebiteľa, v konaní bola úspešná, tento stav žalovaná strana nepopiera.

14) Súd prvej inštancie k žalobnému nároku žalobkyne doplňuje, že zo znenia ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa nevyplýva pre úspešnosť priznania nároku na primerané finančné zadosťučinenie, aby porušenie práva alebo povinnosti bolo konštatované (deklarované) samostatným výrokom v súdnom rozhodnutí vo veci samej, titulom ktorého sa žalobca domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia žalobou na civilnom súde. Povinnosť deklarovať porušenie práva spotrebiteľa samostatným výrokom nie je v ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa explicitne (výslovne) daná, preto je nutné danú právnu normu vykladať rozširujúco (extenzívne) a samotnú dikciu právnej normy „na súde úspešne uplatnenie porušenia práva a povinnosti“ v každej konkrétnej veci individuálne. Právo, respektíve nárok na primerané finančné zadosťučinenie (v zmysle § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa) ma spotrebiteľ voči tomu, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej Zákomom o ochrane spotrebiteľa a osobitným predpisom zodpovedá.

15) Preto na základe toho bolo potrebné vo veci takto rozhodnúť.

16) Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku - súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

17) Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku - o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

18) Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku - o výške náhrady trov konania rozhodne

súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19) O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Žalobkyňa bola v konaní úspešná, preto súd jej priznal voči žalovanej strane náhradu trov konania na účet právneho zástupcu v rozsahu 100 % o výške ktorých súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (výrok III. rozsudku).

20) Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb., o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov - ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho žalobe alebo návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť žalovaný alebo odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený. Túto povinnosť však žalovaný alebo odporca nemá v konaní o rozvod manželstva, o určenie neplatnosti alebo o určenie neexistencie manželstva, ak súd tak rozhodne alebo ak uloží náhradu trov konania poplatníkovi, a v konaní pred správnym súdom.

21) V danej veci bol žalobca v zmysle § 4 ods. 2 písm. u/ zákona č. 71/1992 Zb., ako spotrebiteľ domáhajúci sa svojho práva podľa osobitného predpisu (zákon. č. 250/2007 Z.z.) oslobodený od poplatku za podanie žaloby, pričom v konaní bola úspešná. Pretože žalobkyňa bola oslobodená od platenia súdnych poplatkov a v konaní úspešná, súd zaviazal žalovaného zaplatiť súdny poplatok za podanie žaloby na súd v sume 27,00 eur. Poplatok bol stanovený podľa položky číslo 1 písm. a/ sadzobníka súdnych poplatkov zákona o súdnych poplatkoch, ako 6 % z hodnoty predmetu sporu (6 % z hodnoty sporu = 27,00 eur). Žalovanej strane bola povinnosť tento zaplatiť platobným predpisom výrokom číslo II. rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva v lehote 15 dní odo dňa doručenia písomného vyhotovenia rozsudku, prostredníctvom Okresného súdu Svidník, Sovietskych hrdinov 200/35, 089 01 Svidník na Krajský súd Prešov a to písomne v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku, proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevyklučuje.

Podľa § 356 Civilného sporového poriadku, odvolanie nie je prípustné proti rozsudku: a)vydanému na základe uznania nároku alebo vzdania sa nároku okrem prípadov odvolania podaného z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie takého rozhodnutia, b)pre zmeškania okrem prípadov odvolania podaného z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie takého rozhodnutia.

Podľa § 358 Civilného sporového poriadku odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 359 Civilného sporového poriadku odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 362 ods.1 Civilného sporového poriadku, odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeru, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že: a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo, h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,

Podľa § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo, d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Podľa § 368 Civilného sporového poriadku osoba oprávnená podať odvolanie sa môže odvolania vzdať. Vzdať sa odvolania možno len voči súdu, a to až po vyhlásení rozhodnutia.

Podľa § 369 ods. 1 Civilného sporového poriadku dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova.

Podľa § 226 Civilného sporového poriadku právoplatnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia, ktorá spôsobuje záväznosť a zásadnú nezmeniteľnosť rozhodnutia.

Podľa § 232 ods. 1 Civilného sporového poriadku vykonateľnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia ukladajúceho povinnosť plniť, ktorá spočíva v možnosti jeho priamej a bezprostrednej vynútitelnosti zákonnými prostriedkami.